

Lukáš 2,41-52

Každý rok chodívali jeho rodiče o velikonočních svátcích do Jeruzaléma. Také když mu bylo dvanáct let, šli tam, jak bylo o svátcích obyčejem. A když v těch dnech všechno vykonali a vraceli se domů, zůstal chlapec Ježíš v Jeruzalémě, aniž to jeho rodiče věděli. Protože se domnívali, že je někde s ostatními poutníky, ušli den cesty a pak jej hledali mezi svými příbuznými a známými. Když ho nenalezli, vrátili se a hledali ho v Jeruzalémě. Po třech dnech jej našli v chrámě, jak sedí mezi učiteli, naslouchá a dává jim otázky. Všichni, kteří ho slyšeli, divili se rozumnosti jeho odpovědí. Když ho rodiče spatřili, užasli a jeho matka mu řekla: „Synu, co jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec a já jsme tě s úzkostí hledali.“ On jim řekl: „Jak to, že jste mě hledali? Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?“ Ale oni jeho slovu neporozuměli. Pak se s nimi vrátil do Nazareta a poslouchal je. Jeho matka uchovávala to vše ve svém srdci. A Ježíš prospíval na duchu i na těle a byl milý Bohu i lidem.

Tak jako má náš rok své fáze, před pár dny začal a kupředu se ubírá jen pomalu, má i Ježíšův příběh své fáze.

Ježíš se nestal z malého dítěte rovnou dospělým mužem, i když při čtení bible bychom si to skoro mohli myslet.

Evangelista Lukáš nám jako jediný vypráví příběh z Ježíšova dětství. Z doby, kdy se i Ježíš dostal do let, kdy jsou s hochy problémy. Ty problémy nepramení z nějaké hříšnosti či drzosti, ale z touhy osamostatnit se, být v tom velkém světě sám za sebe.

Ježíšovi bylo dvanáct. Ve dvanácti letech se s Izraelských chlapců stávají muži, jsou plnoletí před Hospodinem. Získávají náboženská práva a povinnosti, smí se účastnit bohoslužeb v synagoze a přebírají odpovědnost za dodržování Božího zákona.

Jednou z povinností žida bývalo i navštívit aspoň jednou do roka bohoslužby v Jeruzalémském chrámě. A tak se i Ježíš se svými rodiči a ostatními příbuznými vydal před svátkem Pesach (to jsou židovské Velikonoce) z města Nazaret do Jeruzaléma. Cesta trvala několik dní, protože Nazaret leží asi 100 kilometrů od Jeruzaléma.

Po svátcích se poutníci vrací zpět do svých domovů. Na zpáteční cestu se vydávají i Josef a Marie, jenže bez Ježíše. Teď nás možná napadne: „Co je ta Marie za matku, ta ženská, která se ani o vlastní děcko neumí postarat? Co je to za ženskou, která se stará sama o sebe, nedbá na své dítě a nehlídá ho?“

Vlastně si ani neuvědomujeme, jak moc se nám Marie podobá. Po svátcích se vrací z kostela domů, hlavu plnou vzpomínek a nových starostí a Ježíš se jí ztrácí někde v dálce.

Ani bohoslužby nejsou zárukou toho, že Ježíš půjde s námi.

Ztrácí se, když si ho člověk přestane všímat.

Ztrácí se těm, kteří si myslí, že mu jsou nejbliž.

Ztrácí se všem, kteří si myslí, že na něj mají svrchované právo. Že jim patří. A že musí být stále s nimi.

Když Marie s Josefem zjistí, že jejich syn je pryč, začnou ho hledat a vyptávat se. A nakonec se vracejí zpátky do Jeruzaléma.

I hledání Krista a otázky po něm patří k lidské víře.

K víře patří dokonce i návraty, často daleké, když zjistíme, že se nám Ježíš, ten který měl být "určitě" s námi, ztratil.

Když se vrátili do Jeruzaléma, hledali Ježíše tam. Tři dni ho hledali! Kde jen může být?

Nalezli ho v chrámu, jak sedí mezi učiteli, naslouchá a dává jim otázky.

Z malého Ježíška se pomalu stává Ježíš. Evangelista nám chrámovým příběhem dává pochopit dvě věci.

Kde je Ježíšovo pravé „doma“. A kdo je jeho "nejbližší". Proto i ona slovní hříčka s "otcem". **Jak to, že jste mě hledali? Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?** V tom nedospělém chlapci k nám přichází sám Bůh, na kterého lidská rozumnost nestačí. Zákoníci žasnou a diví se jeho moudrosti.

Zatímco první část příběhu se děje na cestě, v pohybu, jeho druhá část se odehrává v chrámu a je o poznání statictější.

Co ale obě scény spojuje, je určitý neklid, údiv a rozpaky, které Ježíš vyvolává v lidech kolem sebe.

Máme před sebou někoho, kdo zneklidňuje:

Svým narozením, svým počínáním i svými slovy.

Tu a tam se ztrácí, když si ho člověk přestane všímat.

Je třeba ho hledat a mnohdy se i daleko vracet.

Hovoří o Bohu jako o svém Otci a svou moudrostí udivuje.

Zneklidňuje, uvádí v úžas i v rozpaky.

Jako první čtení jsme četli známý příběh o Abrahámově zkoušce. Nadepsaný v našem ekumenickém překladu obětování Izáka, správnější by asi bylo neobětování.

Jistě vám neunikla jistá podobnost mezi mladým Izákem a mladým Ježíšem.

Jsou podobně staří, podobně zvědavý. Od obou toho můžeme ještě mnoho očekávat, ale zatím je jejich příběh téměř na začátku.

Říkám téměř, protože u Ježíše i u Izáka předcházeli jinošskému věku komplikace kolem samotného narození.

Ježíš a Izák doprovází své rodiče. Ještě to není jejich vlastní cesta. Izák se ve svém příběhu stává předobrazem Ježíše. Izák má být lidskou obětí, ale je nahrazen beránkem.

Ježíše o Velikonocích žádný beránek nenahradí, on sám se beránkem stává.

V Izákovi se ruší praxe lidské oběti, nahrazuje jí obětování zvířat.

V Ježíši ztrácí smysl všechny budoucí oběti.

Amen